

Sarkantyút tör valakivel: a kakas csüdjén hátrafelé görbül? karmot, a sarkantyúcsontot kétfelé húzzák abban a babonás hiszemben, hogy akinél a széttört csont csúcsa marad, annak kívánsága teljesül.

Lehetségessé, sőt magától értetdévé teszi az ösztönnek értelmet adó rálátás a méhkeréki román néptáncosok háromszéki szereplésekor – nemsokára a változás után, - ahogyan pengett a csizmás legények sarkantyúja. Miként a csizma sarkát a kétíves szár körülveszi, ehhez csatlakozik a sarokvas és a nyak, amelyben a csillag alakú mozgatható taraj található, úgy a korábban említett ösztönt az akarat öleléssé szelídítette, - a mértéletesség test és lélek összhangjában, - és a hatvanas években dél-Erdélyben elsajátított nyelvi ismerettel „Bine ati venit!”- Isten hozott szavakkal köszöntöttem őket. A világ legtermészetesebb dolga maradt el, hogy nek nyelvükön szóltak volna, mert a szót megfejtették, de Méhkerék községházán, a szívükben s kalapkájukon lebegett a trikolor piros-sárga-kék. Ha már a kölcsönhatás sarkantyú eleméhez jutottunk, a sarkantyú kifejezést az agrár szakszótár nem egészében fejt ki, mert hiszen ide tartozik eredeti céljának megjelölése, hogy a lovag (nesze Vaszi cseresznye!) Lábbelijének (enyhén fogalmazott csizma) sarkára vert, vagy kötött bökeny?, vasból vagy más éremből készül, mellyel a lovat ösztönzi. Az acél, ezüst és arany sarkantyú a „lassú járó lónak”, - a tüzes paripának inkább zabola való. Azóta is sikolt, rikolt a pengets sarkantyú, hogy a székely zászlót lobogtatóknak nótát, felismerhet nótát kellene azzal, ott kiverniük...

Lehetségessé, sőt magától értetdévé teszi „több mint száz évvel ezelőt a szinte emberfölötti nyelvtelenséggel bíró Mezzofanti olasz nyelvész, aki 58. nyelv ismerje, értett és beszélt – és ezek között magyarul is tökéletesen tudott! – egyszer így nyilatkozott: A magyarok, úgy látszik, még nem tudják, min kincset bírnak nyelvükben.” (Lássad: Zsirai Miklós: Nyelvünk alkata)

Ugyancsak az ösztönnek a székelység veleszületett cselekvésre irányuló belső indíttatás is készséges értelmes célszerű viselkedésre sarkall, hogy röviden, csupán a lényegét kiemelve áttekintjük a március 10-i meglátásainkat, fogalmilag összetartó dolgokat miután országszerte több száz településen lengeti a tavaszváró szél a szabadság napos-holdas székely zászlóit. Tisztánlátásunkat az határozza meg, hogy ezt a megnyilvánulást mindenk előtt merjük színtének, jogosnak minősíteni anélkül, hogy a román ajkú honfitársakat és nemzeti öntudattal bírót bántanánk. Több évtizede annak, hogy a magát „nagy román”-nak minősítő Hagiú Dan Mihai iskolaigazgató a nagy nyilvánosság előtt tőlem ezt a választ kapta: örvendek, „én nagy magyar vagyok”: Azóta a többi jó román barátaim sorában tartom nyilván. A napokban láthattuk a hagyományos „martisor” román nemzeti népszokást. Annak idején évtizedekig kaptuk-adtuk; most csak kaptam, de ez nem zavart és nem is zavarhatott egyetlen civilizált nemzetet, - bennünket sem magyarokat...

Újabb a világsajtó is kezdett foglalkozni a székelység ügyével: Hürriyet című török napilap egy helyzetelemzést közölt, az amerikai The New York Times viszont, - ahogy azt az „ultrasliberi.hu” is megírta – helyszíni beszámolóval tájékoztatta olvasóit a székelyek küzdelméről. Mindkét lap a katalánok harcához hasonlítja a székelyek ügyét. Ne feledjük: a katalánok ma már nagy nemzetközi ismertséggel és elismeréssel nemhogy az autonómiáért, a teljes függetlenségért is harcolnak, tegyük hozzá: jó eséllyel.

Csak a 2004. december 5. iszonyata és gyalázata után öröm tudni, hogy már több száz

anyaországi település felhúzta a székely lobogót, március 10.-ig lobog a legkisebb magyar faluban is a szabadság szimbóluma.

Igencsak bízom a nemzeti önazonosságunk védelméért Marosvásárhelyen kivonulók egységes, pártállástól független összefogásában és a román nemzetet képviselők lojalitásában.

Sarkantyúcsont mellett, hisszük, hogy a békés tüntetésben velünk lesz Isten.

Pásztori Tibor Endre

{module [160]}

{nomultithumb}